

[Ragnhild Andersen.]

blive, og ejheller, hvordan prisudviklingen vil forme sig. Man ved ikke heller — det fremgår af de bemærkninger, der er knyttet til lovforslaget — hvordan alderdomsopsparingen vil påvirke anden opsparing, der foregår i samfundet.

Man har vel lov at undre sig over, at venstre og de konservative, som i denne tid kræver besparelser på statsbudgettet snart her, snart der, ikke undser sig for at stille krav om en sådan værdifast opsparing, hvor staten skal garantere for værdifastheden. Hvis de to partier mener, at staten er således stillet, at der kan gives indrømmelser til de ældre, så må mit parti holde på, at der var betydelig mere mening i at sikre, at de nugældende aldersgrænser blev bibeholdt i folkepensionsloven, således som vi foreslog ved anden behandling. Når det drejer sig om de nulevende dårligt stillede rentemodtagere, giver man sig ud på sparebestrebelse. Drejer det sig imidlertid om at begunstige de bedre stillede borgere i vort land, så viger man ikke tilbage for at begive sig ud på en så usikker og farlig is som den, der her er tale om.

Forslaget indeholder en bestemmelse om, at den årligt indbetalte opsparing skulle kunne fradrages indtægten ved skatteberegningen, og vil således bevirke en betydelig skattebegunstigelse for dem, der har økonomisk evne til denne form for opsparing. Det er den første betydelige begunstigelse, som altså kun skal gives til dem, der økonomisk sidder så godt i det, at de kan spare penge op til alderdommen — for der er jo mange forskellige former for opsparing, som rækker udover den egentlige pengeopsparing. En meget stor del af befolkningen er ude af stand til blot at tænke på en sådan form for opsparing som den, der her er tale om.

Det gælder først og fremmest arbejderklassen, men det gælder også andre småkårsfolk, fiskere, husmænd, småhandlende, for hvem de økonomiske vilkår er så usikre, at de ikke har mod til at binde sig for en sådan fast årlig opsparing, der, som det fremgår af lovforslaget, skal være stigende, forsåvidt prisniveauet stiger.

Det gælder også de enlige mødre og de hjem, der rammes eller er ramt af sygdom, arbejdsløshed o. lign. Her har man det

største mas med at skaffe det fornødne til livets opretholdelse og til børnenes uddannelse. Dette problem: opsparing til børnenes uddannelse, har overhovedet ikke været berørt her i dag, men det er vel rigtigt at sige, at der findes tusinder af hjem i dette land, især blandt de mindrebedemlede, som bruger deres opsparingsevne, så lille den på grund af deres lave indtægter er, til at sikre deres børn den bedst mulige uddannelse. Man kunne få meget ud af at undersøge f. eks. de enlige mødres opsparing, undersøge, hvad de præsterer, når de giver deres børn en lærlingeuddannelse eller en skoleuddannelse uden at have ret store midler dertil. De vil være udelukket fra at deltage i den form for alderdomsopsparing, som her er foreslået, og udelukket fra de skattebegunstigelser, man stadig stiller de bedre stillede i vort samfund i udsigt. De enlige mødre og andre i disse lag af samfundet koncentrerer kræfterne om at give børnene en forsvarlig uddannelse og skabe så gode boligforhold som muligt for deres familier. Set i forhold til dem vil altså de bedre stillede og familierne uden børn få en stor skattebegunstigelse, som det ikke kan være rimeligt at give dem.

Dernæst vil man, når de, der har haft økonomisk evne til gennem en årrække at præstere opsparing, sikre, at de opsparede penge udbetales med samme værdi som den, hvormed de indbetaltes. Måske får sparerne foruden renterne dobbelt så meget igen, som de har indbetalt, måske endda mere. Det lille regnestykke, som Assurandør-Societetet har lavet i en henvendelse til udvalget, der findes aftrykt i bemærkningerne til lovforslaget, viser, at man med en stigning på $3\frac{1}{2}$ pct. årlig i pristallet og med en indbetaling fra det 37. år til det 67. år skal have udbetalt ikke de 3 096 kr., man har indbetalt, men dertil et indekstillaæg, som betales af staten, på 2 518 kr., dersom man er 67 år, et tillæg, som 20 år senere, når man altså er 87 år, vil være steget til 8 074 kr.; her er alene tale om statens indekstillaæg, forsåvidt pristallet har fortsat sin stigning med gennemsnitlig $3\frac{1}{2}$ pct. om året. 10 år senere, altså ved det 97. år, skal man ikke længere have udbetalt et tillæg fra staten på 8 074 kr., men et tillæg på 12 660 kr. Her er finansministeren dog af gode grunde, stående overfor så-